

Wie op een boerderij op het platteland of in een oud huis in de binnenstad woont, kan paradijselijke ogenblikken beleven. Een zonsopgang terwijl de nevel optrekt boven de weilanden, verse blauwschokkers uit de eigen moestuin, een paard dat uitgerekend op Sinterklaasmorgen hinnikend voor het open slaapkamerraam staat. De zachte

koelte op het terras aan de gracht, een diner met vrienden in het kaarslicht in de eetkeuken, een vlucht gakkende ganzen die luidruchtig vertelt dat de zomer terug komt. Het geluk kan niet op.

Maar vergis je niet. Soms verkeert de romantiek van dat wonen op een boerderij of in een grachtenhuis in een ware nachtmerrie. Er zijn mensen, naar het schijnt vooral vrouwen, die vanwege de kans dat ze met die nachtmerrie worden geconfronteerd alleen maar in een modern huis willen wonen. Wie in een gesprek met hen het m-woord gebruikt, kan rekenen op een hevige paniekaanval. Inderdaad, ik spreek over muizen. Nu moet meteen gezegd: hoewel ik in het geheel niet bang ben voor muizen (blijf ik beweren), is Louise in ons gezin altijd de grote held geweest en nu nog. Wat er met haar gebeurt als er weer eens muizen door de

woonkamer of over de zolder lopen weet ik niet goed en het is ook niet goed bespreekbaar.

Dat hebben we wel eens: er is bij ons heel veel bespreekbaar, maar dit nou net niet. Maar hoe het ook komt, op dat moment toont ze een onverschrokkenheid en komt er een energie vrij waardoor muizen direct het ergste zouden moeten vrezen om vervolgens meteen het hazenpad te

kiezen. Niets is echter minder waar. Het gevecht tussen Louise en de muizen kan dagen, ja weken duren. Ze zijn gewaagd aan elkaar. De middelen die Louise inzet worden daarom steeds zwaarder: gif,

muizenvallen, ja zelfs een poes. Dat laatste is wel heel bijzonder: je vijand met een vijand verslaan. Louise en een poes, nee, liefde voelt anders!

Soms kan het helemaal uit de hand lopen. We lagen in bed. In de stilte van de late avond hoorden we voortdurend getik boven ons; het leek ook wel of er iets over de vloer werd gesleept. Toen gebeurde het weer met Louise: ze kwam overeind, deed het licht aan en sprak bijna blijmoedig: "Een muis!" Ze kende geen aarzeling of schroom, ik hoorde het kraken van de trap, enig gerommel op de zolder. Het werd stil boven mij. Toen ze weer in bed kroop zei ze alleen maar: "Een muis – hij zat met zijn staart in de klem van de muizenval". Ze deed het licht uit en sliep binnen enkele minuten, mij wakend achterlatend: wat is er met die muis gebeurd?

Dit alles en nog veel meer schoot mij te binnen toen onze nicht Jenneke – die met ons kroost Robert, Martijn en Jente in ons huis in Groningen heeft gewoond – ons een mail stuurde. Ze was gezellig bij ons langs geweest, we hadden heerlijk op het tuinterras gezeten en Louise had

haar ook in alle rust verteld dat er weer minstens één muis in de woonkamer was gesignaleerd.

Enkele dagen nadien mailde ze ons – ze woont met man en kroost ook in een bejaarde woning – dat een muizenfamilie bezit had genomen van hun zolder. Ze hadden hun Utopia gevonden met een berg walnoten die daar lag te drogen. Het was een tragische toestand: de walnoten lagen overal op zolder – achter de luiken, in de boekenkast – het is blijkbaar geen luie familie! Babykleertjes waren aangeknaagd en ook veel foto's en papierwerk, jakkas. Het is natuurlijk heel naar als zoiets je overkomt. Maar het kan toch ook weer een mooie herinnering oproepen, zo blijkt uit het vervolg, dat ik hier met haar instemming vrijwel letterlijk overneem:

"Terwijl we vanavond een laatste doos aan de kant schoven en ook daar weer noot- en poeprestjes vonden, schoot me het volgende voorval te binnen. Ergens in een zomer [rs: in het huis in Groningen] kreeg ik het op mijn heupen: alle ramen open, keuken goed schoonmaken! Martijn kwam uit zijn bed en zocht naar eten, geen eten in huis, dus eerst maar koffie en een peukie. We dronken even koffie en toen Martijn onder de douche dook, ging ik door. Ik schoof de zwarte kist die onder de eettafel stond aan de kant. En daarachter: een dode muis! Met een gil stond ik in de gang – kokhalzend conform mijn aard. Martijn kwam uit de douche, informerend wat er aan de hand was. Een heel dode muis!

Martijn haalde het beestje weg en merkte heel droog op "zie Jen, zelfs muizen sterven hier van de honger!"

Mensen zeggen vaak dat Martijn op mij lijkt. Dat zal zo zijn, maar dan toch gelukkig niet alleen op mij – in elk geval niet als het om muizen gaat!

